

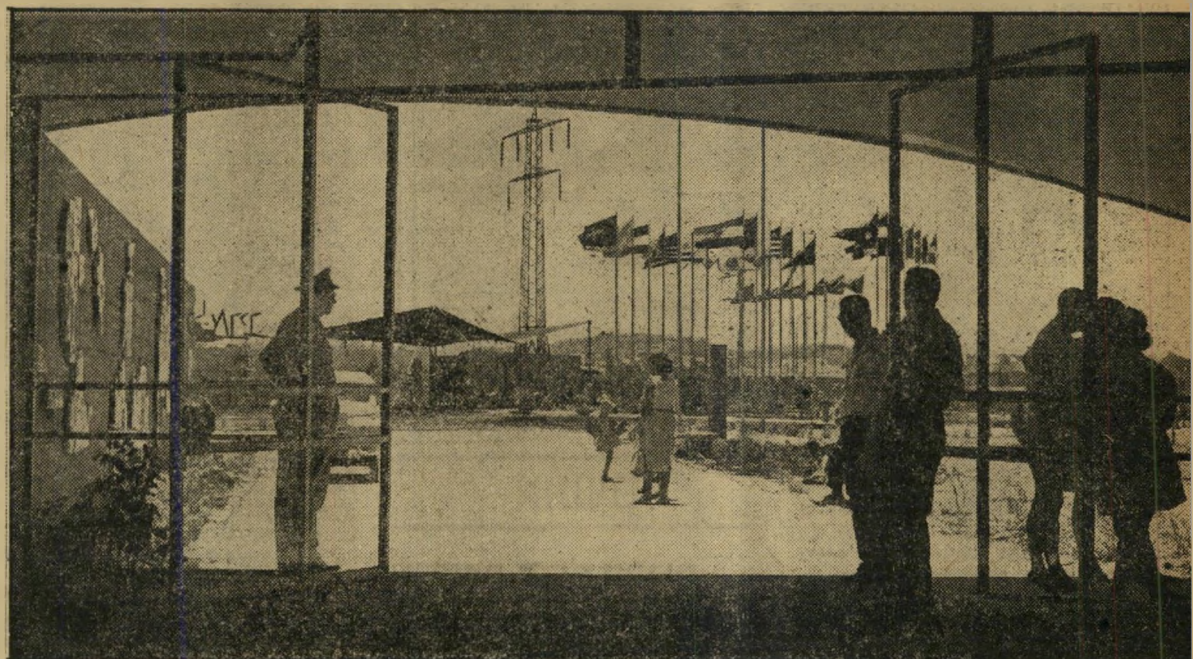
תערוכה של די

מה שאצלי נ

תנ

קוביק בריסה ספר ה הזה מי חתה שון. ונהניתי תק. ניס - מאוד זה שים כים ונהניתי לה פח אבל ב פקתי יצחק. כאן תום מעדות לחתום. אמרתי אתם פרוסק סליב

„מה פתאום, השתגעתי? ! אני לא חר שבת שהצויר האבסטרקטי הגדול הזה זה שלוש נשים באמבטיה של פיקאסו. התמונה ה משוגעת הזאת באה לסמל מה עושים עם כל החמרים שמוציאים בנגב. האמבטיה מס מלת את מפעלי ים-המלח. תוריד את הידיים. חצאי העיגולים מסמלים את ייצור האשלג על כל שלביו. לא, אני לא פקידת משרד הפיתוח. רק בחופש אני עובדת כאן. מה שאתם רואים שם, העיגול שכתוב עליו אש- לג הנפגש עם העיגול שכתוב עליו פוספט, זה במטרה להראות את איחודם של שני ה מפעלים למפעל הדשנים. התמונה של האוטו- התובלה של כל חמרי הגלם תיעשה בעתיד על-ידי הרכבת. מה זה חשוב מה אני לר מרת. לומדת רפואה. אי אפשר לדעת איזה רופאה אהיה. קודם צריך לגמור ואחר-כך רק יודעים מה לעשות. כל הדגים האלה שאתם רואים כאן טורפים. מאוד מסוכנים אפילו לבני-אדם: יש להם רעל. כולם מאי- לת. כולם...“

עד של דגלים

של 21 ארצות ששלושים ואחת מעריהן מציגות בביתן ערי עולם, מתנוסס בכניסה לתערוכה. התמונה צולמה מביתן הכיפה

★ ★ ★

הכל טבעי

ביתן התצוגות המסחריות. תצו- בגת חברת תמה. תעשית פלסטיק במש- מרהעמק.

קול אשה (קולה של תהילה, בת קיבוץ משמר-העמק, הלומדת בסמינר גבעת-השלום שה. נראית כבת 14. אומרת שבת 18): „כל

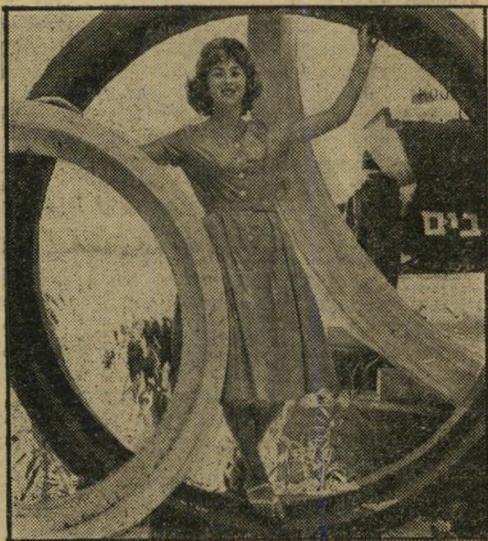
את השאר תעשו כבר עם עיני-הרוח שלכם.

★ ★ ★

דגים מאימת עם רעל בנג

יתן משרד הפיתוח.

קול אשה (קולה של המנחה עמנו- אלה רוח. טוונטית לרפואה בירושלים. שנה שניה. בת 22): „הדגים האלה שאתם רואים כאן ראשית כל כולם מאילת. אלה דגי שמש. בנג יש להם קוצים. מאוד מסו- כנים. יש להם רעל הדומה לרעל של נחש הקוברה ההודי. מסוכן מאד. אפילו לבני- אדם. נתנו להם לאכול 150 דגים קטנים. משך 24 שעות כמו שאתם רואים לא נשאר כלום. קוראים להם גם דג העקרב וגם דג האריה. זה מפני שיש להם רעמה כמו ל- אריה. כולם מאילת. הדג הזה קוראים לו אבונפחא. לא, הוא לא דג ערבי. פירושו: אב-נפוח. כשרוצים לבלוע אותו הוא בולע הרבה מים מתנפח ולא נותן. לא הדג הזה לא מת. הוא דג פלגמטי. היום יש לו מין מצב רוח כזה. כל הדגים האלה מאילת. זה עם הפסים הצהובים קראו דג הניצרה. אגב, הם נמצאים בשירות של אלפי. יש להם שיניים חזקות מאוד. ראו פעם בים הטרופי חיל אמריקאי נופל לים ותוך כמה דקות לא נשאר ממנו כלום. אכלו אותו בצורה כזאת.

יעל ונעמי שתי סטודנטיות תיירים, מדריכו פסל אבסטרקטי, כשברקע נראה ביתן ה

אילנה דיילת בביתן המשביר-המרכזי, בין המע- סות שבדיילות שאינה סטודנטית אלא זבנית. כאן היא נראית על רקע צנורות, תוצרת מגדל.

חיה זבנית המציגה את מדיניותה לכל דור מעבודתה, משתדלת כמיטב

תהילה בת מסמר-העמק, מסבירה ומשניחה על תצוגת בית-החרושת לקרמיקה ופלסטיקה של קיבוצה, לפי דבריה - לא נדבקה ממוצגי הפלסטיק שסביבה

ביתן „ערי-העולם“ שבתערוכת יר בל תליאביב ישנו אולם בו מקרינים די שעה סרט קצר של קרן הסיוע האמרי- אית על תליאביב. באנו בדיוק בזמן שלא יצינו. „אין דבר,“ אמר האיש שישב בפתח, רשיש לנו גליון נייר מודפס בסטנסיל. כאן כתוב כל מה שיש בסרט. לקחנו את נייר וראינו שהוא מכיל את דברי הקריינות ומילים את הסרט.

קראנו מה שכתוב:

קול גבר: „ערים מזקינות לאט לאט. 5 שנה מלאו לתליאביב ועודנה צעירה ו- לאת תקווה ומצפה בבטחה להמשך גי- וזה שסופו עדיין רחוק.“

מיד ראינו בעיני רוחנו את התמונה אותה יר דברי קריינות אלה - אשה בת שלוש- וזמפלום, שהטיפול הקוסמטי הוריד ממנה זנתיים, יושבת בקפה ברחוב דיונון, מס- וכלת בגברים החולפים פניה ו-מצפה ובטחה להמשך גידולה שסופו עדיין רחוק.“

קול אשה: „תליאביב צומחת בכל ה- כיוונים בעת ובעונה אחת. לגובה, לאורך, רוחב ולעומק. העיר ההומיה - דופקה זומהיר...“

המשכשכ לאראות את הסרט בעיני-רוחנו, י-שלפתע נפסקה התמונה כמו בסרט שנקרע, מיד ידענו מה עלינו לעשות. כל אחד כו- ונו על מה שאפשר לראות בתערוכת היובל. ונחשו לא נכתוב על זה. לא נכתוב על יצירות-הירק ועל הברבורים שבבריכת- ומים. לא על האורות הצבעוניים ולא על הדגים הססגוניים. לא על סוסי הפוני והג- לא על תוכניות פיתוח תליאביב. לא לכתוב על המנומנט של בנג הפועלים ה- מזדקר כמו סד עץ ענקי, סמל לריבית ה- ונחצת, ולא על מגדל פיזה של חברת ה- ושמל. לא נכתוב על עגלות הילדים של זלכה, ועל תנורי פזגו (עם הסיסמה „אויף זוג קאנטו זיך פאראן“) ועל מפתחות- יעיל של ירדני ועל צמרה-הפלדה של סטיבו- על המקלחות של דמט („נחדר לחפיפת ה- יאש“) ועל מקלטי הטלביזיה של אמרון- שיניידר, ועל מגורות השולחן, בתוכן מת- ועצים פרפרים השוחים במים (10 ל- י-לבד - על כיסך לא יכבד ובידך מתנה- אה לכל אחד) ועל מכוונת הכביסה, וה- אוירונים, הבנות של החשבי, האוטובוסים, הזניות, הספות הקפיציות של פרוייד, המר- נמות, פצצות האטום ואבקת-הכביסה של קלי. לא על זה לא נכתוב.

עשינו מה שעשתה אוסוס עבור אלה ש- לא יכלו לראות את הסרט שלה. רשמנו את דברי הקריינות המילים את ההצגה הגדולה.